

Zinvol geweld
(op SAINT Patrick's day)

Het was vakantie. Ze hingen maar wat rond. Zo meteen was het avond, en dan zou het weer beginnen. Alhoewel, zo onverdeeld happy over uitgaan waren ze na gisteravond ook niet meer.

De afgelopen nacht hadden ze met z'n tweeën een jongen afgetuigd, in een steegje naast de bar waar ze regelmatig kwamen. Hij had erom gevraagd; Roy praatte alleen maar met een erg leuk meisje. Komt er plots een gast een partij stennis schoppen zeg! Met zijn handen boven zijn hoofd moest Roy de zaak verlaten. Want niet alleen die gozer was pisluk, ook dat wijf - hoe heette ze ook alweer? O ja, Chantal - begon ineens op zijn kop te meppen. Hij snapte er niets van! Voordat die eikel kwam, zat ze gewoon nog met hem te praten! En te lachen om zijn grapjes, de bitch.

Buiten hebben ze hem toen opgewacht. Roy hoopte dat zij er ook zou zijn, dan kon ie haar eens flink de waarheid vertellen. Maar het studentje kwam alleen naar buiten.

Misschien kwam het omdat het balletje alleen was, maar het liep een beetje uit de hand. Ze waren al flink opgefokt, en dan ook nog eens die grote bek van dat ventje in het begin... Als ie dat nou niet had gehad.

Ze hielden pas op nadat hij op de grond lag, en zijn bewegingen niet meer afwerend waren maar meer kronkelend, van pijn. Het was een lul, hij had er zelf om gevraagd. Maar dat wijf, dacht Roy, dat wijf was eigenlijk nog erger.

De twee keken op. Er stopte een auto in de straat, een luxe Rover 416 SE. Het duurde even voordat er iemand uitstapte. Er klonk gelach, een zoen, weer gelach, een nog intiemere zoen, wat lieve woordjes, en toen stapte er een vrouw uit. Patrick en Roy konden hun ogen niet geloven. Dat was die Chantal van gisteravond! En die gast in de wagen was zeker niet die knaap die ze een lesje hadden geleerd. Deze was veel en veel ouder.

Lachend en kirrend liep het meisje naar een deur aan hun kant van de straat. De wagen toeterde kort, Chantal zwaaide en hij spurte weg.

Het meisje rommelde in haar handtasje, het duurde iets te lang voordat ze binnen was. 'Kom mee!', beet Roy zijn vriend toe, 'maar niet rennen!'

De twee liepen op straat, in haar richting. Het meisje - nou ze was eerder een twintiger, wel een lekker wijf trouwens - had niets in de gaten teveel bezig als ze was met haar sleutels. Op het moment dat ze de deur opende, waren de jongens ter hoogte van haar. Alleen de stoep zat er tussen.

Patrick keek zijn vriend aan. Hij had diezelfde blik in zijn ogen als gisteravond; wraak. Net voordat hij wilde zeggen dat ze het rustig aan moesten doen, vloog Roy de stoep op en wierp het meisje en zichzelf naar binnen. Patrick was met twee stappen ook binnen. Het meisje was te verbijsterd voor woorden.

'Deur dicht!', siste Roy in het halletje. Dit bracht Chantal uit haar apathie, en ze wilde schreeuwen. Er ontstond een worsteling waarbij Roy zijn hand stevig om haar mond klemde. Patrick had inmiddels de deur dichtgedaan.

'Kom dan toch helpen eikel!', siste Roy terwijl hij doorworstelde. Ze was trouwens wel lekker vol, zo tegen zijn lijf. Patrick snelde toe en niet lang daarna was het pleit beslecht. Toen pas zag Chantal wie haar aanvallers waren.

'Ik ken jullie! Jullie hebben Peter in elkaar geslagen', gilde ze uit.

'Hou je bek trut!', beet Roy haar toe. Even keken ze elkaar aan, toen deed hij alsof hij wilde slaan. Chantal wierp zich naar achteren en viel niet bepaald onzacht tegen de trap die naar haar bovenwoning leidde.

'Roy rustig nou, laten we eerst met haar naar boven gaan', suste Patrick. Meteen overzag hij de situatie. Ze konden niet meer terug, niet meer naar buiten in elk geval. 'Ja goed idee', merkte Roy op. 'Jij woont toch hierboven, of niet soms?'

De jonge vrouw was bang, erg bang. Zo bang was ze in heel haar leven nog nooit geweest. Tot op dit moment had ze altijd alles in de hand gehad. Sterker nog, tot nu gebeurde alles precies zoals zij wilde. Ze begon te bibberen. 'Stel je niet zo aan', snauwde Roy haar toe. Hij keek naar het hoopje mens dat tegen de trap aan lag, en tot vlak voor zijn voeten was gegleden. Voor zijn gevoel was er nog niets verschrikkelijks gebeurd. Hij wilde alleen verhaal halen. Nu bij haar, voor haar vernederende gedrag van gisteravond. Maar nu begreep hij dat het verder was gegaan dan hij had gedacht, én had verwacht. Dat maakte hem zenuwachtig. Zo had hij zich nog nooit gevoeld. Wat moesten ze doen? Hij keek naar zijn maat. De lange blonde jongen streek met zijn hand door zijn haar. Ook hij leek nerveus. Patrick's hersenen werkten op topsnelheid.

Ergens in een negentiende eeuwse wijk van Den Haag bevonden zich drie jonge mensen onderaan de trap van een bovenwoning. Afgesloten van de buitenwereld waren ze. En er was een eng machtsverschil met wraak en gekrenkte trots als inzet. Met als enige zekerheid dat het niet meer terug kon worden gedraaid.

'Ja', verbrak Patrick de krankzinnige stilte, 'laten we eerst maar naar boven gaan. Dan kunnen we alles nog eens rustig overdenken'. Roy knikte instemmend, maar al te blij dat er beweging zat in de situatie.

'Kom trut, naar boven. Je kan maar beter meewerken, want...!', zei Patrick rustig maar dwingend. Langzaam stond Chantal op. Ze snikte, maar probeerde zich te vermanen. Ze had er een zootje van gemaakt, van haar leven de afgelopen weken. En hoewel de jongens dat niet konden weten, voelde ze wel dat ze daar nu voor moest boeten. Ze schikte haar kleren. Ze veegde haar tranen af. De jongens keken elkaar aan. Haar gezicht zat onder de mascara. Roy kreeg een erectie. Strompelend krom Chantal de trap op, met Patrick meteen achter haar aan. Daarachter klauterde Roy, die zich afvroeg waarom hij een stijve kreeg.

Chantal bleef op de een na laatste trede staan en deed haar deur open. Dat kon niet anders, de trap zelf verdween in een dichtgemetselde muur. Wat een armoede, dacht Roy. De bovenste etage was waarschijnlijk een opslagruimte voor de winkel, rechts naast de voordeur. Hij kende dit soort typische Haagse woon/winkelconstructies wel.

Als Chantal's deur uit zou komen in haar woonkamer, dan zou er een slaapkamer onder de trap moeten zitten. En links daarvan, grenzend aan de achterkant, een keuken en eventueel een badkamer en toilet. Chantal liep door, zijn vriend er achteraan. Ja, hij had het goed, ze stonden in een woonkamertje. Dat betekende dat niemand hen zou kunnen horen...

Patrick liep naar de twee grote ramen en deed de gordijnen dicht. Meteen werd het donker in het huis. Roy sloot achter zich de deur en deed het licht aan. Zijn erectie werd harder. Een zoete kriebel speelde door zijn onderbuik toen hij zich bedacht dat ze ook iets aan de telefoon moesten doen. Ze moesten zich volledig van de buitenwereld afsluiten. Ze konden niet meer terug. Zoals hij zo vaak op tv had gezien, pakte hij het telefoonsnoer en gaf er een ruk aan. Dan maar meteen all the way, dacht hij. Chantal slaakte verschrikt kreetje. Patrick keek hem even verbaasd, maar al snel glimlachend aan.

'Zo', begon Patrick tegen de bibberende vrouw, 'nou kan niemand je horen of zien. Mooi kamertje heb je zeg'. Chantal zei niets. 'Nu heb je niet zoveel praatjes meer hè', beet Roy haar toe. 'Eerst met mij sjanzen, en als dat studentje eraan komt mij een beetje op mijn kop slaan. Ik zzzal je...!'

'Rustig', suste Patrick weer, 'dat wat ze deed, kan echt niet. Maar we moeten eens rustig nadenken waar we nu mee te maken hebben'. 'Trouwens, Chantal heet je toch?' - de jonge vrouw knikte bedeesd - 'wie was die gozer van net in die wagen? Dat was niet het balletje dat we vannacht z'n vet hebben gegeven...'. Chantal wilde niet antwoorden, maar Roy gaf haar een por in haar zij. Patrick greep zijn vriend zijn arm vast. 'Dat', begon ze zacht en stamelend, 'dat was mijn andere vriend'. Patrick keek zijn maat veelbetekenend aan. Roy keek vragend terug.

'Wacht even', begon Patrick weer tegen haar, 'wil je zeggen dat je twee vrienden als in relaties hebt?' Chantal knikte. Ze begon heviger te bibberen.

'Zo-ho... En weten ze het van elkaar?' Chantal schudde langzaam haar hoofd. Met moeite wist ze een huilbui binnen te houden. Roy's pik leek wel uit zijn broek te knallen. Ongemerkt keek hij naar Patrick's kruis en zag tot zijn verbazing dat hij ook een stijve had!

'Wel, wel, wel', begon Patrick laconiek, 'een meisje met een geheimpje. Een héét meisje met héte geheimpjes! Weet je wat we kunnen doen Roy-e-boy?' De jongen draaide zich naar zijn vriend om. Roy kende de altijd zo rustige Patrick niet meer. Het leek wel als uit een film zoals ie deed. Hij kreeg een diep gevoel van bewondering voor hem. Een sterker gevoel zelfs nog dan zijn gekrenkte trots door Chantal. Patrick richtte zijn blik weer op het bibberende en snikkende meisje. Hij begon voor haar heen en weer te lopen. Ze ontweek diens blik.

'We zouden haar kunnen vragen al haar geheimpjes op te biechten', zei hij.

'Ja, dat lijkt mij ook wel wat!', zei Roy. Zijn pik knelde nu zeer ongemakkelijk tegen de binnenkant van zijn jeans. Chantal's snikken verergerde iets, en ze probeerde ontkennend te knikken.

'Jij hebt niets te willen wijffie!', zei Patrick streng. 'Jij mag allang blij zijn dat wij je niets doen'. Hij kwam dicht bij haar staan. 'Toch?!', beet hij haar toe, vlak naast haar oor. Chantal liet een hardere snik horen, maar huilde instemmend.

Even was het stil. Alleen Patrick's ijsberen was te horen. De jongens keken strak naar de jonge vrouw. 'Wat www-willen jullie www-weten?', vroeg ze angstig. 'Ho, ho, niet zo snel', temperde Patrick haar. 'Je kunt zulke dingen toch niet in je jasje vertellen, nietwaar? Daarom ga je je eerst, vlak voor ons, helemaal uitkleden'. Chantal schudde heftig van nee, en begon aan één stuk door te snikken.

'Nou ga je doen wat wij zeggen', zei Patrick verbeten met zijn tanden op elkaar, 'en wij raken je niet aan. Wij zitten alleen maar op de bank en kijken en luisteren naar je. Maar naakt zal je zijn, godverdomme!'

Hij pakte Chantal bij haar schouders, draaide haar een kwartslag en rukte in één keer haar blousje open. De knoopjes kletterden op de grond. 'Oké, oké!', huilde Chantal voluit, 'ik zal het doen!'

'Heel goed, grote meid', prees Patrick en liet haar los. Roy keek met stomheid geslagen naar zijn vriend. Wat een bruuft. Wat een kracht ging er van hem uit!

'Kom, zitten', zei Patrick zo dat Chantal het ook kon horen, 'we moeten wel doen wat we beloven. Anders vertrouwt ze ons helemaal niet meer!'

Chantal's gehuil stopte. Ze veegde de loshangende haren uit haar gezicht. Af en toe gehinderd door een snik keek ze Patrick aan. Deze keek haar bemoedigend en streng tegelijk aan. Chantal was verward. Ze was machteloos, maar nu begreep ze dat dat niet helemaal waar was. De jongens stonden voor de bank. Langzaam liet ze haar kapotte blousje van haar schouders glijden. En ja hoor, Patrick pakte zijn vriend bij de arm en ze gingen zitten. Ze deden inderdaad wat ze beloofden. De ongecontroleerde snikken werden minder.

Chantal gluurde tussen haar verwarde haren naar de jongens op de bank. Daar zaten ze dan, in afwachting van haar naaktheid. Er veranderde iets in haar. Zij konden nog steeds met haar doen wat zij wilden, maar toch... Ze realiseerde zich dat zij een beetje van het initiatief aan haar lieten. En die Roy, die ze vannacht echt in de zeik had genomen, die was rustig geworden.

Voor het eerst kreeg Chantal haar gedachten op rij. Langzaam ontknoopte ze haar spijkerbroek. Het was geen spelletje, dat zeker niet, maar in hun jongensogen die haar lichaam aftastten, las ze hunkering, bewondering. En ze bleven zitten. Patrick met zijn hand op Roy's dijbeen zag ze nu.

Haar broek was helemaal open. Ze zette haar duimen achter de rand en drukte de jeans over haar wiebelend kontje. Ze probeerde het zo gracieus mogelijk te doen. In vloeiende bewegingen stapte ze uit haar pumps, haalde eerst de ene broekspijp, dan de andere over haar voeten. De jongens bleven kijken, en zitten...

Ze richtte zich weer op, vouwde haar pijpen tegen elkaar en wierp de broek over de leuning van haar bureaustoel. Ook dat mocht ze gewoon doen, de jongens deden of zeiden niets, ze keken slechts...

Chantal rechtte haar rug en veegde met beide handen het haar uit haar gezicht. Daarbij spreidde ze nog eens extra haar armen en duwde opzichtig haar heerlijk volle borsten naar voren. Nu pas was goed te zien hoe mooi ze was. Nu pas konden ze Chantal's borsten in hun volle omvang aanschouwen. En ze waren groot, ze waren stevig, zo lagen ze tenminste in haar lieve behaetje. De mooie jonge vrouw kreeg een ingeving.

'Mag ik van de schoorsteenmantel een elastiekje pakken om mijn haar vast te binden?', vroeg ze bedeesd, 'het valt zo in mijn gezicht'.

De jongens keken van elkaar, naar haar en weer terug. Patrick knikte bemoedigend naar Roy. 'Ja, doe maar met je lekkere lijf', zei deze. In Chantal jubelde het. De angst die ze de hele tijd voelde, begon op te lossen.

De mooie jonge vrouw bleef op de plaats staan, en boog zich langzaam schuin naar voren. Het elastiekje was goddank binnen handbereik. Ze voelde hun ogen langs de zijkant van haar borsten glijden. Langzaam richtte ze zich op en draaide ze zich weer naar de jongens toe. Nog meer dan net bewonderden ze haar lijf. Nu boog ze recht voorover, recht naar de jongens toe. Ze bleef even gebogen staan en veegde alle haren naar voren. Ze keek ongemerkt naar haar boezem, en zag van bovenaf wat de jongens ook zagen. Ze was tevreden. Nog steeds mocht ze doen wat ze wilde.

Met één ruk ging Chantal rechtop staan. Haar haren zweefden door de lucht en vielen naar achteren. Meteen deed ze haar handen erbij en bond ze zo in een staart, die ze vervolgens in een knot legde. Ze liet haar borsten zien, en ze was zich bewust van haar bewegende arm- en schouderpijpen; dat die doortrokken tot over haar welvende borsten.

'Zo', zei ze voor het eerst zonder snikken, 'dat is beter'. De hele actie had z'n uitwerking niet gemist. Nog meer werd ze met bewondering bekeken. Het zag er naar uit dat de jongens niet meteen wat zouden zeggen. Dat sterkte haar nog maar weer eens.

Ze keek Patrick recht in zijn ogen toen ze vroeg: 'Wat willen jullie eerst uit, beha of...'. Bij 'slipje' wendde ze zich tot Roy. Met zijn ogen op hem gericht wachtte ze op antwoord. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Patrick hem aanspoorde om wat te zeggen.

'Eeh..., uhm, beha natuurlijk. Beha eerst', mompelde Roy verbouwereerd en hij ging verder met kijken.

Chantal keek vlug nog even naar Patrick. Hij gaf haar een bemoedigende knipoog. Toen bracht ze met een weids gebaar beide armen naar achteren en onthaakte haar beha.

Ze rilde toen de bandjes van haar schouders gleden en de cups van haar borsten kwamen. Het witte behaetje viel zachtjes op de grond. Ze strekte haar armen, schuin naar de grond, draaide haar handpalmen naar de jongens toe en rechtte haar rug. Ze liet haar volle, stevige borsten bekijken.

Onzeker was ze niet, ze wist dat ze mooie borsten had. Prachtborsten zelfs. Maar goed, iets kwetsbaarder dan een paar momenten daarvoor voelde ze zich wel. Maar met Roy's bewonderende zuchten verdween dat weer. Haar tepels werden hard; ze vermeed Patrick's blik.

'Nu slipje, nu het slipje!', zei Roy gretig. Zijn stem klonk schor. Chantal keek naar Patrick. Hij knikte instemmend, en tegelijkertijd klopte hij zijn vriend nog maar eens sussend op zijn been.

Heel vrouwelijk schoof Chantal de dunne stof over haar zachte billetjes. Met het onthullen van haar kleine driehoekje begon Roy hoorbaar te snuiven.

Daar stond Chantal, helemaal naakt, helemaal puur voor de jongens waarvan ze een half uur geleden dacht dat die haar iets zouden doen. Natuurlijk kon dat altijd nog, maar ze geloofde daar niet meer in. Ze geloofde wel in die ene jongen, in Patrick, en dat ie niets zou doen wat zij niet zou willen.

'Heel mooi', zei Patrick snel voordat Roy iets wilde zeggen. 'We wilden dat je zou gaan vertellen hoe geil je wel niet was, maar ik weet niet hoe het met Roy is gesteld, maar ik heb een stijve'. 'Ik ook! Ik ook!', haastte zijn vriend zich te zeggen.

'Nou, ik weet daar wel wat op', ging Patrick verder. Even werd Chantal weer bevangen door de schrik, maar een nieuwe knipoog stelde haar gerust.

'Chantal, ik wil dat jij bij jezelf voelt of je ook een stijve hebt, of nat bent in dit geval'. Terwijl hij de opdracht gaf, opende Patrick zijn broek en haalde zijn lul eruit. Meteen volgde Roy zijn voorbeeld.

Nu met hun pikken in de openbaarheid was er geen verschil meer in de verhouding. Chantal keek zo onaangedaan mogelijk naar twee langzaam bewegende jongenshanden, en naar wat erin zat. Ze werd er opgewonden van. Dat die jongens zo zaten, dat kwam door haar. Dat ze zo opgewonden waren, kwam door haar. Dat er zoveel voorvocht zat...

Langzaam gleed ze met beide handen naar de hete plekjes tussen haar dijen. Ze had haar benen al wat gespreid. Ze wilde echt klaarkomen, ze wilde zich echt voor deze jongens masturberen; ze moest zich op hen klaarmaken. Het moest, van zichzelf.

Het geluid van de trekkende knapen die haar nog even daarvoor wilden aanranden, zwol aan. Ze wierp haar hoofd in haar nek en kreunde zacht maar intens op het moment dat ze voor het eerst haar natte en opgezwollen vlees voelde. Ze was echt geil, het hele verhaal had haar echt opgewonden!

'Aah, als jullie komen...', kreunde ze, 'laat mij dat dan weten... Nog steeds met haar hoofd in haar nek kantelde ze haar bekken iets zodat de jongens nog beter konden zien wat ze bij zichzelf deed.

En voor de rest helemaal op haar eigen gevoel, en op haar eigen gedachten masseerden haar vingers alle gevoelige plekjes. Ze gleed met haar linkerringvinger in haar kutje. Dat was teveel voor Roy.

'Ik ga komen, ik ga komen!!!', kreunde hij uit. Chantal keek op. Ze zag zijn hand versnellen. Ook zij versnelde, en toen keek ze recht in Patrick's ogen. Nog steeds was hij rustig. Met lange halen trok hij aan zijn pik.

Roy begon te kreunen, Chantal snoof wild en ongecontroleerd. Roy was begonnen, maar ze hoorden de geluiden niet meer van zijn spuitend zaad en zijn kreunen.

'Ga je komen?', las Chantal Patrick's lippen.

'Ja, oh jah...!', luidde de jonge vrouw met een lang aaneengerekt gekreun haar orgasme in. Patrick dwong Chantal naar hem te blijven kijken. En toen kwamen ze, samen, tegelijk en recht in elkaars ogen.

Chantal was gered.

RdW